

[Økonomiministeren]

slutning afspejlede, at der nu er forløbet godt et år, siden de fleste programmer blev præsenteret, som jeg også gav udtryk for på det efterfølgende pressemøde i min egenskab af rådsformand.

Det er fastlagt i Maastricht-traktaten, at hvis der ikke træffes beslutning om overgang til tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union inden den 1. januar 1997, skal Det Europæiske Råd senest den 1. juli 1998 vurdere, hvilke medlemslande der opfylder konvergensbetingelserne for overgangen til tredje fase, der er planlagt til at starte den 1. januar 1999. Hvilke lande der vil deltage i tredje fase, vil bl.a. blive besluttet i lyset af konvergenssituationen til den tid. For de lande, der ikke har den fornødne konvergens og ikke har en særlig aftale om deltagelse i tredje fase, er der i Traktaten aftalt en særlig tilknytning til tredje fase, den såkaldte dispensationsstatus.

Det er klart, at i en situation, hvor der blandt alle medlemslandene er en helt utilstrækkelig grad af økonomisk konvergens til stede, er det principielt muligt, at Det Europæiske Råd inden udgangen af 1997 fastsætter, at tredje fase starter på et senere tidspunkt end den 1. januar 1999.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og for den redegørelse, der blev givet, men jeg vil også udtrykke undren over, at ministeren faktisk ikke har svaret på det, jeg spurgte om.

Vi er jo i den situation, som det fremgår af dette og det efterfølgende spørgsmål, at mens økonomiministeren den 18. februar 1993 udtrykte optimisme med hensyn til, at man når at få lavet en fælles valuta inden for Maastricht-traktatens tidsramme, udtrykte udenrigsministeren mindre end en måned senere det synspunkt, at Den Økonomiske og Monetære Union ikke bliver en realitet inden for de frister, der er fastsat i Traktaten.

Derfor spørger jeg mig selv, hvilket af disse to synspunkter der er regeringens synspunkt, og hvilket af de to synspunkter regeringen arbejder efter som formand for EF's Ministerråd for tiden?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det interview, der refereres til i spørgsmålet, er jo givet i forbindelse med økofinrådsmødet

den 15. februar i Bruxelles. Jeg er oprigtigt optaget af, at de 12 medlemslande, der har siddet omkring det bord, meget ihærdigt forsøger at løse den opgave, det er at tilnærme sig de konvergenskriterier, som er formuleret i forbindelse med Maastricht-traktaten og tredje fase af ØMU'en.

Jeg ser ingen som helst grund til, at jeg som formand for økofinrådet skal udtale mig om en sag, der er utrolig vanskelig, og som er blevet vanskeligere igennem det sidste års tid på grund af den valutauro og den økonomiske stagnation, der er internationalt, på en måde, der kan modarbejde de planer, som de 12 medlemslande netop har siddet og drøftet på mødet, mens mange lande arbejder hårdt for at opfylde netop de mål.

Så kan man diskutere, om det er realistisk ud fra det synspunkt, det udgangspunkt, vi har i dag. Der har udenrigsministeren altså udtalt sig på en måde, der viser, at det efter hans opfattelse ikke er realistisk; det kan man jo vælge at have som udgangspunkt. Jeg er ikke enig og vil ikke udtale mig på den måde, fordi der arbejdes målrettet på at få opfyldt de krav, som er stillet.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal også takke for dette svar, selv om jeg ikke synes, at det tegner et lysende klart billede af, hvad der egentlig er regeringens holdning til dette spørgsmål, og hvilken holdning der ligger til grund for arbejdet som formand for EF's Ministerråd. Jeg vil gerne spørge økonomiministeren om to ting:

Det ene er, hvad økonomiministeren egentlig baserer sin optimisme på i en situation, hvor selv det eksisterende EMS-system ligger fuldstændig i ruiner og det virker stærkt usandsynligt, at en række af de lande, som er faldet ud af systemet, overhovedet når at komme tilbage i dette begrænsede system inden for de tidsrammer, vi snakker om.

Mit andet spørgsmål går på modsætningen mellem udenrigsministerens og økonomiministerens udtalelser. Jeg forstår, at når økonomiministeren udtrykker optimisme med hensyn til, at man kan nå at få en fælles valuta inden for tidsrammen, er det, fordi økonomiministeren synes, at dette er en god idé, som hun gerne vil gøre noget for. Men i udenrigsministerens udtalelse til Børsens Nyhedsmagasin nr. 5